SORIN CERIN

ÎNȚELESUL IUBIRII

Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Înţelesul iubirii – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Înţelesul iubirii : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-098-4

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-098-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

CUPRINS

1. Înțelesul Iubirii
2. Se împotriveau fără folos
3. O purtăm necontenit
4. Lăsându-ne în voia Singurătății
5. Trupurile Stelelor de Cuvinte
6. Pe mesele Iubirilor noastre fierbinți
7. Oricât ar fi de otrăvitor
8. Mistuindu-ne cu totul
9. Trenul suspendat
10. Ce nu mai are curajul
11. Devenind o frunză ruginită
12. Sclavii Pustiurilor de Simțiri
13. Steaua Nimănui
14. Accidentându-ne grav
15. Ne serveau isteric la masa Destinului
16. Genelor bolnave ale Străbunilor Suferințelor noastre
17. O firimitură din Amintirile Viitorului nostru
18. Pe roata olarului unei Prăpăstii a Despărțirii
19. Pe giulgiul Mântuirii unei Iubiri
20. Cu mantaua Secretului
21. Strigând surd și tăcut
22. Dumnezeul Zidurilor dintre noi
23. Spune-mi Iubire câte?
24. În depărtările reci și indiferente ale Uitării
25. Vom cădea secerați
26. Fruntea Cerului Ființei Clipei

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

27. Să credem în basmele Liberului Arbitru
28. În aburii Cuvintelor de Ceață
29. Până la ultima picătură de Orgolii
30. Sub streașina Lacrimilor de Vise
31. Să ne resusciteze
32. Fiindcă nimeni nu se înghesuie să o cumpere
33. În Inima Focului Sacru al Iubirii
34. Nu a mai avut glas
35. Pe trupul fără de Viață al Iubirii
36. Ce n-au avut niciodată șansa
37. În brațele Indiferenței Nimănui
38. Când ne-a întrupat în Visul Suferinței
39. Bagajele grele și burdușite cu Cimitire de Cuvinte
40. Întregul Univers al Lacrimilor de Stele
41. Din sclavia Non-Sensului Existenței
42. O respirăm în drumul nostru către Moarte
43. Nopți de smoală
44. Atât de multe Stele ale Luminii Divine
45. Ce vor cât mai multe Suferințe
46. Lacrimile Cuvintelor propriilor Destine
47. Nu sunt originale
48. Cu îndeajuns de multă Inconștiență
49. Așteptându-ne porția de Cimitire de Cuvinte
50. Amintire a Viitorului Nemuririi
51. Până la Învierea Iubirii
52. Data exactă a nașterii Absurdului
53. Ne ard necontenit
54. Depărtările din mine însumi
55. Iluzionist notoriu

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

56. Zborurile Viselor aprinse
57. Anii grei și apăsători ai Întrupării
58. Vânduți Absolutului Morții
59. Când nu eram nici măcar în Idee
60. Ne urmăresc și acum Sfinții posedați de ură
61. Celor ce facem Dragoste
62. Putea fi înlăturată numai prin Suferința noastră
63. Infernul Zilelor Lumii noastre descompuse
64. Cum am reușit să ne descătușăm
65. Pe partea câștigătoare
66. Nu și-a aflat niciodată Sufletul pereche
67. Liniștea mormântală a Absurdului
68. Ce cred că am uitat cu desăvârșire
69. Eternitatea mesianică a Totului Primordial
70. Întregul eșafodaj al Perfecțiunii Hazardului
71. Cu oasele albite ale Anilor
72. Nu mai avea nimic să ne spună
73. Al cărei Răsărit îl văd pentru prima oară
74. Au crezut în salvarea lor
75. Zarurile inconștiente
76. Câte Deșertăciuni mai am de ispășit?
77. Cred că putem să ne izbăvim

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

1) Înțelesul Iubirii

N-au fost niciodată,
îndeajuns de mulți Zei,
ai limbajului divin al Speranțelor transcendentale,
răspândiți prin Icoanele,
înlăcrimate ale Cuvintelor Creației,
încât fiecare să poată duce,
câte un Înțeles sau mai multe,
ale Iubirii,
ale cărei reprezentări,
sunt Nemărginirea,
Adevărul Absolut,
și Focul Sacru al Universului,
care se mistuie,
de Dorul Ochilor de Cer ai Infinitului tău,
alături de Eternitatea Clipei,
care nu are limite,
în nici unul dintre Visele Luminii Divine,
din Steaua Nemuririi,
pierdută în Amintirile Viitorului nostru,
către care tindem de fiecare dată,
atunci când iubim.

2) Se împotriveau fără folos

Răstigniți pe Orizonturile Singurătății,
abia ne mai putem duce,
pe spatele Privirilor pierdute,
Zilele,
reci și indiferente,
ale Lacrimilor de Vise,
care ni se preling,
pe fruntea Datelor de naștere,
a Strigătelor Surde,
care ne-au acoperit cu patimile lor,
Cheia Destinului,
înfrigurat și trist,
ce ne-a deschis,
Porțile acestei Lumi,
într-un huruit lugubru,
de Clipe ucise și irosite pe nedrept,
călcate de tălpile Non-Sensului Existențial,
fiindcă se împotriveau fără folos,
Absurdului și Deșertăciunii.

3) O purtăm necontenit

Suntem două faruri,
a căror Lumină Divină,

lăcrimează în noaptea,
Singurătății Mării de Vise,
ale cărei valuri încă mai freamătă,
la tălpile Țărmurilor,
Amintirilor noastre din Viitor,
unde eram tunetul iar tu fulgerul,
din Inima Furtunii,
Nesfârșirii Clipei,
unei Iubiri,
din care am căzut,
întrupându-ne în Disperarea,
pe care o purtăm necontenit,
dându-i suflare și Destin,
fără voia noastră.

4) Lăsându-ne în voia Singurătății

Atunci când ți-am șters,
o parte din Norii Lacrimilor de Cer,
ai Privirii tale,
răstignită pe Inima Pustiului de Cuvinte,
pe care caravana Zilelor noastre,
încerca să le treacă,
pentru a descinde în venele arse de Nerăbdare,
ale Destinului,
care vroia să ne părăsească,
pe ascuns,

rămânând cu veșmintele Iubirii,
pe care le-a dosit,
în răceala Nopții Uitării,
pentru a le vinde pe nimic,
Viitorului sterp și insensibil,
al Timpului,
lăsându-ne în voia Singurătății,
care mergea spre Nicăieri.

5) Trupurile Stelelor de Cuvinte

Ploua cu noi,
atât de tare,
pe Inimile de Jar ale Simțămintelor,
încât se cutremurau Cerurile Eternității,
pe apele cărora rătăceam,
Iubindu-ne,
printre Lacrimile Viselor transcendentale,
din trupurile Stelelor de Cuvinte,
care ne aprindeau,
de fiecare dată,
Lumina Divină din sufletele noastre,
atunci când,
aveam de înfruntat,
Furtunile Nemărginirii,
arătându-ne mereu,
Calea spre Absolut,

a sărutului dintre Orizontul plin de Speranțe,
și Adevărul Absolut,
al Fericirii,
până când am alunecat,
fără să înțelegem vreodată de ce,
pe tărâmul Iluziilor Vieții și Morții,
unde ne aștepta nerăbdătoare,
Singurătatea,
care a început să se hrănească cu Zilele noastre,
astâmpărându-și setea,
din cănile de pustiu,
ale Destinului care ne-a întemințat,
întrupându-ne.

6) Pe mesele Iubirilor noastre fierbinți

Risipiți de mâna unui Dumnezeu străin,
pe tărâmurile Absurdului,
pline de ceața Privirilor descompuse,
din care ne servim fiecare,
câte o felie de Adevăr alterat,
ținut prea mult în frigiderele Sufletelor,
care aveau Zilele defecte,
și nu ne mai înghețau Eternitatea Clipei,
care ne aștepta tăcută,
pentru a fi așezată,
pe mesele Iubirilor noastre,
fierbinți.

7) Oricât ar fi de otrăvitor

Lamele cuțitelor de Întrebări,
aveau tăișurile Inimilor ruginite,
când ne cereau un Răspuns,
oricât ar fi de otrăvitor,
pentru florile Zâmbetelor,
care ne așteptau,
în dreptul ușii Destinului,
pe care îl invitase Iubirea,
la spectacolul propriei noastre Existențe,
unde avea să ne ducă de mâna Fericirii,
dacă nu s-ar fi împiedicat,
de tălpile unei Speranțe,
însetate de noi,
ce nu se putea împlini,
fiindcă-i căzuse în fântâna Anilor,
până și unica cană de pustiu,
pe care ar fi trebuit să o umple,
cu Apa Vieții noastre.

8) Mistuindu-ne cu totul

Respiram atât de greu,
mesajele trupurilor de Speranțe ale tale,

prin zloata de Frământări,
pe care trebuia să o traversez,
pentru a ajunge la Dumnezeul Iubirii,
la care nu știam cum să mă rog,
motiv pentru care am ales,
să merg în pelerinaj,
la Mănăstirea Viselor,
unde Îngerii Cuvintelor,
zburau,
în jurul Timpului nostru,
binecuvântându-l cu Privirile de foc,
ale Dorințelor,
ce ni s-au înfipt,
cu pumnalele Fericirilor,
adânc,
în sângele Orizonturilor din Inimi,
care s-au aprins,
mistuindu-ne cu totul,
întreaga Existență,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a zbura pe Cerul unei Iubiri,
a Nemuririi.

9) Trenul suspendat

Rădăcini de Priviri,
încă își caută țărâna întrupării,

în Cuvintele atât de așteptate,
în gara pustie,
a Viselor noastre,
unde am rămas,
unicii călători,
care încă își mai așteaptă,
trenul suspendat,
de pe tabelul prăfuit al Anilor,
cu sosiri și plecări,
al Iubirii,
pe care nu mai putem citi,
nimic altceva,
decât Moarte.

10) Ce nu mai are curajul

Zodii cu tălpile Zilelor rupte,
de atâta alergat,
prin Pustiurile Sufletelor noastre,
unde ni s-au spart,
până și cănile de pustiu, ale Speranțelor,
în care ne-a fost oferită,
Apa Iluziilor Vieții și Morții,
de către,
Destinul,
ce nu mai are curajul,
să dea cu Ochii săi de gheață,

de Incendiul,
iscat de Focul Sacru al Iubirii,
știind că va fi topit,
iar din trupul său,
vor răsări Lacrimile Cuvintelor,
ale căror aripi,
ne vor duce în depărtarea de dincolo de noi,
de dinainte de a fi Simțirea,
acestei Lumi,
a Deșertăciunii.

11) Devenind o frunză ruginită

Ești atât de Lumină Divină,
prelinsă pe fruntea Destinului meu,
încât mi-ai luminat Calea Spre Absolut,
cu trupurile Cuvintelor,
care se unduiau pe ramurile Viselor noastre,
până au fost înghițite,
de Toamna sadică a unor Întrebări,
spuse în grabă de Iluziile Vieții și Morții,
care nu ne-au mai lăsat,
să le răspundem niciodată,
devenind o frunză ruginită,
ce încă mai foșnește,
atunci când este călcată,
de Amintirea unei Lumi,

ce pare că nu mai este a noastră,
mai demult decât Timpul,
fără de sfârșit,
al Tristeții și Singurătății.

12) Sclavii Pustiurilor de Simțiri

Vise rupte,
din Cerul Cuvintelor,
ale căror flăcări,
și străluciri de stele,
au fost stinse,
de mâna Destinului,
care nu vroia să mai consume cu noi,
răbdarea Iluziilor Vieții și Morții,
ce doreau să rămânem,
sclavii Pustiurilor de Simțiri,
prin care Caravanele Zilelor,
își duceau cu grijă,
mirodeniile Deșertăciunii,
pentru a fi vândute cât mai scump,
Singurătății noastre.

13) Steaua Nimănui

Eram atât de Inimă,
al cărei Orizont s-a frânt,
sub greutatea pașilor Destinului,
de care încercam să ne ascundem,
prin buruienile Cuvintelor,
de Priviri împietrite,
din care ne sculptam,
statuile Viselor,
pe care le-am așezat,
pe strada Pustiului dintre noi,
ca să-i mai animăm,
Adresele Zâmbetelor,
la ale căror Numere,
nu mai locuia,
nici una dintre Frământările,
Iubirii,
care ne-au părăsit,
până și Zilele,
ce ne-au fost furate,
de către Absurd,
rămânând singuri,
sub Steaua Nimănui,
rătăcitori prin bezna Uitării,
de noi înșine.

14) Accidentându-ne grav

Zorii Regretelor târzii,
se pierd în toamna Simțămintelor,
ruginindu-ne bruma Viselor,
pe tulpinile descărnate ale Cuvintelor,
ce cad mereu,
părăsind ramurile Sentimentelor,
înecate-n Lacrimile transcendentale ale Privirilor,
unor Stele desprinse din diadema Iubirii,
pe care nici unul dintre noi,
nu am înțeles-o atunci când,
ne ruga să o trecem strada,
Destinului nostru,
neștiind că Speranțele,
nu mai vroiau să respecte,
regulile de circulație,
ale Timpului,
accidentându-ne grav,
Viitorul,
ce-abia mai poate respira,
de atât de multă Singurătate.

15) Ne serveau isteric la masa Destinului

Respiram din greu,
fierbințeala Zâmbetelor descompuse,
ale Amintirilor,
care ne serveau isteric la masa Destinului,
doar Clipe mucegăite,
asezonate,
cu mirosul greu de plumb,
al Cerului unor Priviri reci și insensibile,
la Lumina Divină,
a Iubirii,
pe care nu o mai dorea,
nici una dintre Cenușile de Cuvinte,
al căror jar a ars,
mai demult decât Lumea,
Înțelesurilor noastre,
la care ar fi trebuit să ne încălzim,
Adevărul Absolut,
care pare a ne fi părăsit,
dintotdeauna,
încremenit de frigul,
Non-Sensului Existenței.

16) Genelor bolnave ale Străbunilor Suferințelor noastre

De când ne știm,
suntem predestinați să cântăm,
pe Strune de Vise dezacordate,
ce repetă la nesfârșit,
Notele false,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce zboară libere,
dărâmând Zidurile Destinelor,
cu vibrațiile de Sentimente contrafăcute,
ce pot fi vândute,
la un preț de nimic,
Destinului,
ce dorește să se ascundă,
în spatele Vopselelor,
Promisiunilor goale și vulgare,
ale căror obscenități,
ne acoperă și acum,
Cearcănele înfrigurate,
ale Ochilor de Păcate Originare,
care ne caută adânc,
Privirile,
pierdute prin Venele Deșertăciunii,
spre a fi bântuite,
de Genele bolnave,
ale Străbunilor Suferințelor noastre.

17) O firimitură din Amintirile Viitorului nostru

Riduri descompuse,
străjuiesc Frazele grele,
scurse din buzele înghețate ale Frigului,
care ne-a invitat Destinul,
la terasa Privirilor,
în care să ne pierdem,
portofelul Cuvintelor,
ce era plin de Clipe Deșarte,
pe care oricum,
nu se putea cumpăra mare lucru,
decât o frântură de Iluzie a Vieții și Morții,
care să ne șteargă,
Lacrima Transcendentală a Visului,
ce-abia se întrema în noi,
după ce auzisem,
că ar fi dat orice să ne întâlnească,
fiind atât de înfometată,
de noi înșine,
încât dorea mai mult decât orice,
de dinainte de a fi Lumea,
să guste măcar o firimitură,
din Amintirile Viitorului nostru.

18) Pe roata olarului unei Prăpăstii a Despărțirii

Urme descompuse,
abia ne mai amintesc,
de Pașii Cuvintelor,
care-au trecut prin Țărâna Întrupării,
Privirilor noastre,
ce-au ajuns vândute pe nimic,
mâinilor murdare de lutul Clipelor,
care le-au modelat,
pe roata olarului,
unei Prăpăstii a Despărțirii,
care ni s-a deschis,
de către Timpul Singurătății,
cu cheile Viselor otrăvite,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

19) Pe giulgiul Mântuirii unei Iubiri

Urme de Ziduri scurse,
pe giulgiul Mântuirii unei Iubiri,
ce-ar fi vrut să respire Libertatea,
Privirilor noastre,
a căror Lumină Divină,
inunda Veșnicia,

Adevărului Absolut,
al Eternității care ne unea,
în aceeași Clipă,
de care nu ne vom putea despărți niciodată,
oricâte Iluzii ale Vieții și Morții,
vor frânge oasele de lut,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne vom înmormânta,
Întruparea în Țărână,
dar niciodată,
Amintirile noastre din Viitorul,
de dinainte de a fi Lumea.

20) Cu mantaua Secretului

Regrete târzii,
ard petalele Gândurilor,
într-o horă nebună,
a Vânturilor de Cuvinte,
ce bat care încotro,
Destinele spulberate,
ale Privirilor abătute,
prin tunelurile Amintirilor,
pe unde nu vor mai trece Pașii Zilelor,
în care ne îmbrățișam Clipa,
până când răsărea din ea,
Eternitatea Iubirii,

pe care o înfășam,
cu mantaua Secretului,
ținut numai pentru noi,
care ni-L dezvăluia pe Dumnezeu,
în toată splendoarea Lui,
și pe care ni l-au aflat,
în cele din urmă,
Iluziile Vieții și Morții,
despărțindu-ne de noi înșine.

21) Strigând surd și tăcut

Mai știi că dincolo de Vremuri,
eram Zilele zburdalnice,
cu Inimi de Speranțe?,
ce dansau,
îmbrățișând Eternitatea?,
alături de Sentimentele fierbinți,
ale Părului vâlvoi,
al Fericirii?,
zugrăvit azi,
doar de Amintirile Viitorului,
coafate atât de straniu,
în Privirile de acum,
care ne scormonesc adâncurile Nesfârșirii,
tocmai de Timpul,
ce poartă aceeași frizură,

de Clipe pline de inocență și voluptate,
fără să știm că este doar o imitație,
un fals ordinar,
că nu poate purta pletele Eternității,
fără să fiarbă,
în sângele Iubirii noastre,
de dinainte de a fi Universul,
ce pare a se fi scurs,
pe nisipurile mișcătoare,
ale Clepsidrelor Cuvintelor de gheață,
ale altei Lumi,
încât nu ne mai putem regăsi,
în Universul din noi înșine,
oricât am striga surd și tăcut,
numele Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au răpit,
pentru a fi închiși,
în acest coșmar al Non-Sensurilor Existenței,
îndepărtându-ne mereu,
unul de celălalt,
până când am devenit două comete înghețate,
care-și mai scriu și azi,
Visele deșarte,
cu dârele de Foc ale Singurătății,
pe Cerul Nimănui.

22) Dumnezeul Zidurilor dintre noi

Cât de stranii,
sunt Lacrimile transcendentale,
ale Ochilor de Cer,
care se pierd în tăria stelelor alcoolice,
băute de Dumnezeul,
Zidurilor dintre noi,
și Iubirea,
furată de Iluziile Vieții și Morții,
din Libertatea de dinainte de Lume,
a Totului Primordial,
a cărui Lumină Divină,
ne caută și azi,
pe aripile înghețate ale Timpului,
căzut în capcanele Întrupărilor,
Cavourilor de Clipe,
în care ne sunt înmormântate,
Visele.

23) Spune-mi Iubire câte?

Spune-mi Iubire,
câte Zile de Frământări,
ai răstignit,

pe Cerul Inimii de Foc,
a Timpului care ne răpea Nemurirea?

Câte Răvașe arse cu Lacrimi de Cuvinte,
ai mistuit,
pe puntea Privirilor unor Speranțe,
alături de care am navigat,
pe Infinitul din noi înșine?

Câți Zori ai rupt,
din Calendarele grele,
ale Așteptărilor de Plumb,
agățându-i pe Zidurile Singurătății,
care ne tăiau venele Viselor,
cu lamele ascuțite,
ale Eternităților unor Clipe?

Spune-mi Iubire,
câte?

24) În depărtările reci și indiferente ale Uitării

Eram,
atât de mult Adevăr,
unul față de altul,
încât întreaga Lume,
devenise un sanctuar,

al eliberării de sine,
Iubind.

Îmbrățișam Eternitatea Clipei,
sperând că nici o Vină,
a vreunui Păcat Originar,
nu ne va putea arunca din brațele ei,
în depărtările reci și indiferente,
ale Uitării de noi înșine,
până când,
am înțeles,
Lumea pe care ne-am născut,
Durerea de a fi.

25) Vom cădea secerați

Mergeam pe același drum,
tăios și nesigur al Reproșurilor,
strigate în urechile surde ale Zilei,
de un Dumnezeu de Gheață,
care nu a fost niciodată,
al Focului Sacru,
ce încă ne mai ardea,
în venele de jar ale Iubirii,
Sentimentele,
fără să știm unde vom ajunge,
atunci când vom cădea secerați,

de Non-Sensurile Existenței,
în brațele Deșertăciunii.

26) Fruntea Cerului Ființei Clipei

Mi-am lipit,
Fruntea Cerului Ființei Clipei,
de fereastra aburită a Gândurilor,
ce alergau care încotro,
prin ceața densă a Cuvintelor,
care se împiedicau mereu,
de câte un obstacol al Întrebărilor,
la care răspundeau,
lovindu-se atât de tare de noi înșine,
încât le mai aud și acum,
oftatul surd și prelung,
al cărui ecou mai bântuie și azi,
Sufletul abătut al Singurătății,
unei foste Iubiri.

27) Să credem în basmele Liberului Arbitru

Orgolii,
pierdute-n ceștile de cafea,

ale Amurgului,
înecat în fumul dens al Amintirilor,
surpate peste Viitorul infailibil,
care se răstoarnă,
peste Privirile de pustiu,
spre a cădea cât mai fierbinte,
pe Cerul Inimilor de Foc,
ale Speranțelor,
dând savoare,
cu scucul său aromat,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne lasă să credem în basmele,
Liberului Arbitru.

28) În aburii Cuvintelor de Ceață

Resturi de Clipe,
abandonate și tăcute,
zac abătute,
prin tomberoanele Promisiunilor deșarte,
aruncate de Visele bolnave,
ale Iluziilor Existenței,
Non-Sensurilor unei Lumi,
ce fierbe în aburii,
Cuvintelor de Ceață,
de care nu ne pot trece,
Dorințele,

care se prăbușesc,
lovindu-se atât de puternic,
de Zidurile Fericirii,
pe care nu le observă,
încât ajung să creadă că Moartea,
este unica salvare,
a Universului din noi înșine.

29) Până la ultima picătură de Orgolii

Vorbe de Vânturi,
spulberă Trecuturi,
ducându-le în depărtările,
Cerurilor din noi,
care ne apasă atât de tare,
cu insistențele lor,
încât suntem gata oricând,
să alergăm cât mai departe,
de noi înșine,
fie și în deșerturile Cuvintelor,
unde să ne bem Sângele Destinelor,
din cănile de pustiu ale Gândurilor,
până la ultima picătură de Orgolii,
în care să ne înmuiem penița Viitorului,
pentru a ne scrie testamentul,
Iubirii,
pe coala roasă de Remușcări,

a Clipei în care ne vom pierde,
Ființa.

30) Sub streașina Lacrimilor de Vise

Mai poți să crezi,
în Zorii Ființei Orizontului,
care abia se mai pot ține pe picioare,
de greutatea Dorului Nopții,
în care i-ai chemat?,
zâmbind Fericirii a cărei rouă,
ni se prelinge pe frunzele Cuvintelor,
culese de Amintirile Viitorului,
pentru ceaiul Amurgului unei Iubiri,
care trebuie să fie cât mai tare,
și îmbălsămat cu mirosurile,
de Zile proaspăt cosite,
chiar de sub streașina,
Lacrimilor de Vise,
care ne înveleau,
undeva-cândva,
furtunile Iluziilor Vieții și Morții,
despre noi înșine.

31) Să ne resusciteze

E atâta Noapte,
în răzvrătirile Orgoliilor,
încât am chemat de urgență,
Compromisurile,
care să ne resusciteze,
Amintirile Viitorului,
din care ni se va hrăni Ziua,
ce va urma Iubirii,
care va rămâne înmormântată,
în Cimitirele Cuvintelor,
de care Destinul nu a reușit să scape,
atunci când a virat,
pe străzile înguste și imprevizibile,
ale Neputinței.

32) Fiindcă nimeni nu se înghesuie să o cumpere

În piața Speranțelor,
orice are un preț,
în afară de Iubire,
fiindcă nimeni nu se înghesuie să o cumpere,
stând abătută,
știind că toate prețurile de până azi,

chiar dacă au scăzut în fiecare zi,
nu au surâs Nimănui,
așa că acum este gratis,
doar să o ia cineva,
de pe o tejghea învechită,
de atâtea Iluzii ale Vieții și Morții,
câte s-au perindat,
pe frunțile ridate,
ale Clipelor,
ce au trecut,
fără să le observăm vreodată,
chiar dacă ar fi fost,
ale noastre.

33) În Inima Focului Sacru al Iubirii

Erai atât de multă Lumină Divină,
încât ai dat naștere întregului Univers,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

Mi-am dorit să strâng,
în Sufletul Amintirilor din Viitor,
toate Florile de Cer ale Privirilor tale,
pe care să le dăruiesc,
Dumnezeului Fericirii,
și-apoi să-ți aștern,

petalele Cuvintelor Eternității,
la picioarele Lacrimilor de Împlinire,
a Eliberării,
din Întruparea,
Iluziilor Vieții și Morții,
să alergăm împreună,
spre Steaua Nemuririi,
care ne-a așteptat acolo,
în Inima Focului Sacru,
al Iubirii,
Dintotdeauna.

34) Nu a mai avut glas

Răstignit,
pe Speranța în care am crezut,
ca fiind Dumnezeul Privirii tale,
n-am înțeles niciodată,
Destinul,
de ce atunci?,
când i-am cerut însetat,
de dogoarea din tine,
Apa proaspătă a Iubirii,
mi-a dat jarul Iluziilor Vieții și Morții,
în cănile de pustiu,
ale Viitorului,
care mi-au ars într-atât buzele Cuvintelor,

încât nici unul dintre ele,
nu a mai avut glas,
să te mai cheme vreodată.

35) Pe trupul fără de Viață al Iubirii

Zile descompuse,
ning peste pleoapele rebele ale Gândurilor,
înnodate de Speranțe,
până la ultimul nasture al Posibilităților,
ce-aveau să ne încheie,
Amintiriea,
la gâtul sticlei sparte a Sentimentelor,
pe care am băut-o împreună,
până-n Zorii Lacrimilor Transcendentale ale Fericirii,
care ni s-au scurs,
pe trupul fără de Viață al Iubirii,
pe care l-am înmormântat,
în Cimitirele noastre de Cuvinte.

36) Ce n-au avut niciodată șansa

Respriam Zorii de aur ai Orizonturilor,
pe care le călcam cu pașii nedumeriți,

ai Eternității Clipei,
până dincolo de Iluziile Vieții și Morții,
ale căror hotare,
ni s-au înecat,
în sângele ocrotit,
de Genele Străbunilor,
atâtor Iubiri,
ce n-au avut niciodată șansa,
să se înalțe până la capătul Simțirii,
Privirilor noastre,
unde ne aștepta,
Adevărul Absolut,
regăsit în Totul Primordial,
din noi înșine,
care am rămas pentru totdeauna,
în Steaua Nemuririi sale.

37) În brațele Indiferenței Nimănui

De parcă nu mai eram noi,
cei rătăciți,
pe drumurile prăfuite ale Cotidianului,
sub mantia căruia,
ne drogam cu Lumea neavenită,
a Gândurilor,
din Piața Liberului Simț,
a Iluziilor Vieții și Morții,

care ne vindeau îndeajuns de multe,
Promisiuni,
din care fiecare ne serveam câte o felie de Absurd,
pe care o asezonam după gust,
cu Deșertăciunea,
pașilor pierduți,
pe străzile Pustiurilor de Cuvinte,
pe care ne vagabondau Dorințele,
ce vroiau să ajungă,
la noi înșine,
dar de fiecare dată greșeau Calea,
căzând în brațele,
Indiferenței Nimănui.

38) Când ne-a întrupat în Visul Suferinței

Ți-am dăruit întreaga mea Libertate,
primind în schimb,
lacătele Speranțelor tale,
ale căror chei ni le pierduseră Privirile,
din ce în ce mai sudate,
până când au devenit un singur corp,
al cărui Aspriraţii,
se contopeau într-atât încât,
și-au creat unica lor Lume,
în care ne clădisem propriile catedrale ale Iubirii,
cu sfinții și icoanele Dorințelor,

pe care le așezasem,
pe Zidurile pline de sudoare,
ale Lacrimilor Cuvintelor răstignite,
pe Zâmbetele noastre,
ce-au devenit deodată,
atât de amare,
de la radăcinile Iluziilor Vieții și Morții,
încât nici o Eternitate de Clipă,
nu mai putea să ne îndulcească,
Non-Sensul Existenței,
în care ne alunecase Destinul,
când ne-a întrupat,
în Visul Suferinței.

39) Bagajele grele și burdușite cu Cimitire de Cuvinte

Te așteptam la capăt de Existență,
crezând că de aici încolo,
nu mai ai unde să rătăcești,
Iubire,
că toate căile posibile ale Destinelor,
se opresc aici,
în Gara Eternității Clipei,
din Ochii de Cer ai Pasiunii,
pe culoarele căreia,
Iluziile Vieții și Morții,
vin să-și ia rămas bun,

de la Zilele pustii și triste,
ce-abia își mai duc în spate,
bagajele grele și burdușite,
cu Cimitire de Cuvinte,
pe care încă mai speră,
să le poată vinde,
Amintirilor Viitorului,
din Steaua Nemuririi,
dar care le respinge oferta,
de fiecare dată,
vrând să uite pentru totdeauna,
de Infernul întrupării noastre,
în Durere.

40) Întregul Univers al Lacrimilor de Stele

Răstignit pe gratiile Destinului,
privesc la umbrele Cuvintelor,
ce-mi acoperă Privirea,
Zorilor ce răsar,
din Ochii tăi de Cer,
de sub pleoapele Viselor cărora,
se ivește sfioasă Lumina Divină,
a Iubirii,
a cărei tăcere,
strigă și spune mai multe,
decât ar înțelege,

întregul Univers al Lacrimilor de Stele,
care curg în șiroaie,
pe fața Amintirilor noastre din Viitor.

41) Din sclavia Non-Sensului Existenței

Dorințe împlinite,
de Cerurile Inimilor năpăstuite,
să pulseze,
Sângele de plumb al Deșertăciunilor,
din venele Aspirațiilor noastre,
în țărâna Păcatelor Originare,
din care ne-am întrupat Neputința,
de a ne elibera,
din sclavia Non-Sensului Existenței,
care ne hrănesc,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să ne clădească noi gratii,
în jurul Amintirilor din Viitor,
ale Iubirii noastre,
Nemuritoare.

42) O respirăm în drumul nostru către Moarte

Resturi de Imagini retușate ale Dorințelor,
zac aruncate în Infernul de gheață al Destinelor,
pe care am vrea să le topim,
cu Jarul Întrebărilor,
aprins de Focul Sacru al Stelei Nemuririi,
care arde necontenit,
în sufletul Amintirilor din Viitor,
ale Iubirii,
pe care cu greu le mai putem recunoaște,
călărind Icoanele de Speranțe,
ale Hazardului,
în care credem,
că ne vor salva,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce ne folosesc venele Viselor,
pentru a se scurge,
în Lacrimile amare ale Cuvintelor,
care nu sunt lăsate să ne spună nimic altceva,
decât adresa fără nume,
a închisorii Clipei Întrupării în Absurd,
pe care o respirăm,
în drumul nostru către Moarte.

43) Nopți de smoală

Destine rupte,
din calendarul fără nașteri,
al Iluziilor Existenței,
care-și sărbătorește în fiecare an,
Nemurirea Morții,
cântă fals aria Fericirii,
acompaniate de corul de aplauze,
al Deșertăciunii,
din care se aud ecourile Vocilor,
Viciilor și Orgoliilor,
ale căror Nopți de smoală,
îngroașă asfaltul negru și pustiu,
al străzii Destinelor noastre,
pe care se aud doar pașii grei și siniștri,
ai Singurătății de noi înșine.

44) Atât de multe Stele ale Luminii Divine

Aș vrea să-ți dăruiesc,
atât de multe Stele ale Luminii Divine,
prin Cuvânt,
știind că este nemuritor,
încât cred,

că nici Zidurile Iluziilor Vieții și Morții,
nu ar putea să le țină în brațele lor,
oricât ar încerca să le fure,
din strălucirea Simțămintelor,
care le-ar clădi nimbul Nemuririi,
falsificându-le imaginea,
în Oglinda Non-Sensurilor Existenței,
pe care o lustruim fără vrerea noastră,
în fiecare Zi a Viselor,
care și-a frânt aripile,
înecându-se în Lacrima Clipei,
care în mod paradoxal,
ne va spăla de Păcatele Originare,
pentru a pluti liberi,
pe oceanul Iubirii.

45) Ce vor cât mai multe Suferințe

Rochiile Speranțelor de seară,
purtate-n serile Gândurilor,
dansează valsurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
în acompaniamentul Cimitirelor de Cuvinte,
care cântă din ce în ce mai asurzitor,
la urechile surde,
ale Non-Sensurilor Existenței,
aria falselor Iubiri,

ale căror Istorii,
au fost scrise dinainte de a se produce,
pe Oglinzile sparte ale Profiturilor,
ce vor cât mai multe Suferințe,
cumpărate la un preț cât mai mare,
de propriile noastre Destine.

46) Lacrimile Cuvintelor propriilor Destine

Frunze risipite de Gânduri,
pe aleile Zidurilor reci și insalubre,
ale Compromisurilor,
prin Zodiile cărora ne petrecem Sentimentele,
la gara Depărtărilor de noi înșine,
care ne ning cu Sufletele de plumb topit,
Amintirile din Viitor,
pe treptele cărora ne înecăm,
Lacrimile Cuvintelor propriilor Destine,
ce nu mai pot nici să respire,
de strânsoarea Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vor să le lase libere,
fiindcă ar vrea să se sinucidă,
alergând pe șinele paralele,
de cale ferată,
ale Simțămintelor noastre ruginite,
pentru a se arunca sub trenul,
propriilor noastre Eternități de Clipe,
irosite degeaba de Timp.

47) Nu sunt originale

Suntem un catalog,
de produse dubioase sau contrafăcute,
unde găsești cel mai adesea,
Iubiri care seamănă perfect cu cele de firmă,
dar dacă le duci,
la orice laborator de expertiză,
a Anilor,
afli că sunt false,
gata să se desprindă oricând pe la încheieturi,
și să te lase baltă,
la orice colț de Aniversare a Timpului,
Speranțe despre care nimeni n-ar spune,
că nu sunt originale,
dar care prind o culoare ciudată,
după prima spălare pe creier,
Vise de contrabandă,
de existența cărora,
nu au aflat Iluziile Vieții și Morții,
fiindcă altfel,
ar cere taxe existențiale,
peste puterea noastră de plată,
Destinului,
și câte alte astfel de produse,
ne ușurează nouă Existența de Clipe?

48) Cu îndeajuns de multă Inconștiență

Risipiți pe tejgheaua,
Valurilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a fi vânduți,
Zilelor sărăcăcioase ale Suferințelor,
pe nimic,
ne pierdem în umbrele Cuvintelor,
încercând să ne răcorim,
Moartea pe care o trăim în această Lume,
cu Stupoarea lor,
prelinsă pe obrajii groși ai Nesimțirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au promis întotdeauna,
mai mult decât au reușit,
să ducă în brațele lor slăbite și anemice,
Destinele,
la care ne-au fost repartizate Sufletele,
să ne hrănim Suferințele,
cu îndeajuns de multă Inconștiență.

49) Așteptându-ne porția de Cimitire de Cuvinte

Pași hotărâți,
să ne macine pietrele grele de moară,

ale Zilelor,
cae ne-au fost legate,
de Iluziile Vieții și Morții,
să ne tragă,
în adâncurile,
Singurătăților de noi înșine,
așteptându-ne porția,
de Cimitire de Cuvinte,
pe care ne-o împarte cu dărnicie,
Absurdul,
la Cina cea de taină,
a Durerii acestei Lumi,
din care Dumnezeu și-a croit,
Paradisul.

50) Amintire a Viitorului Nemuririi

Naufragiat pe țărmul Privirii tale,
Lumină Divină,
a eliberării din întruparea,
Iluziilor Vieții și Morții,
aștept ca Orizontul Nesfârșirii,
Timpului tău,
să-mi calce Cerul Inimii,
până când și acesta,
va reuși să urce treptele,
Adevărului Absolut al Iubirii,

din care să-mi clădesc,
catedrala Viselor Eterne ale Regăsirii,
chipului tău,
de Amintire a Viitorului Nemuririi,
din Steaua,
care nu s-a stins niciodată pentru noi.

51) Până la Învierea Iubirii

Răstignit de Valurile Privirii tale,
căreia nici acum,
nu-i găsesc cuiele ruginite ale Indiferenței,
care să mi se înfigă,
în pălmile Destinului,
pe lemnul ud de Lacrimile Eternității Clipei,
ce ne va mântui de Remușcări,
până la Învierea Iubirii,
eliberată de mirajul Iluziilor Vieții și Morții,
de care ne-au fost legate,
Visele,
ce ne-au despărțit,
atât de departe de noi înșine,
încât nici una dintre Speranțele care mai rătăcesc,
prin oceanul Gândurilor,
nu ar mai ajunge vreodată la Țărmurile,
Adevărului Absolut,
al Nemuririi Iubirii noastre.

52) Data exactă a nașterii Absurdului

Nu vom ști niciodată,
data exactă a nașterii,
Absurdului,
când Dumnezeu ne-a tras,
Perdelele de Compromisuri,
peste Privirile pierdute,
ale Destinelor,
în Universul Iluziilor Vieții și Morții,
prin care ne rătăcim adesea,
până și Cimitirele de Cuvinte,
unicele alinări,
care ne-au mai rămas,
în drumul nostru prăfuit de Clipe,
către Moartea,
ce vine atât de greu,
în gara Pustiului din noi înșine,
la care nu a tras nici un tren,
al Mulțumirii de Sine,
vreodată.

53) Ne ard necontenit

Urme de Zile întunecate și abătute,
zac pe covorul de praf al Uitării,

pe care nu l-au scuturat niciodată,
în altă parte,
Iluziile Vieții și Morții,
decât în Ochii de Cer ai Iubirii,
prăfuindu-i cu norii grei de plumb,
ai Cuvintelor,
transformate în stropii fierbinți,
ai Lacrimilor de Vise,
ce ni se preling,
pe fețele Amintirilor din Viitor,
spălându-ne cu Focul Sacru al Simțămintelor,
Trecutul,
ale cărui flăcări,
ne ard necontenit,
Eternitatea Clipei Singurătății.

54) Depărtările din mine însumi

Căzut în depărtările,
din mine însumi,
alături de Visele,
care credeau în Regăsire,
am început să ning,
pe strada Amintirilor din Viitor,
a pașilor tăi,
cu fulgii mari și deși,
ai Eternității Clipelor mele,

din zăpada cărora,
se așternuseră pe asfaltul negru,
al Iluziilor Vieții și Morții,
troienele Cuvintelor de Dor,
prin care te chemam,
să-mi topești Frigul de sfârșit de Lume,
al Singurătății,
de mine însumi.

55) Iluzionist notoriu

Dorințe pătate,
cu sângele Amurgurilor obscene,
ale Cuvintelor de carton presat,
pentru refugiul Clipei reci a Morții,
se împleticesc,
pe drumurile fără întoarcere,
ale Regretelor târzii și descompuse,
în farfuriile Înțelesurilor ciobite,
de atât de multe Căi spre Absolut,
pierdute în mâneca de iluzionist notoriu,
a Non-Sensurilor Existenței,
Destinului rapace,
care se hrănește din plin,
cu Suferința noastră.

56) Zborurile Viselor aprinse

Bordeie sărăcăcioase de Zile,
părăsite la ceas de Înserat,
pe arșița Cuvintelor,
de Zborurile Viselor aprinse,
ale Focului Sacru,
al Iubirii,
pe aripile Flăcărilor,
de Regrete târzii și apăsătoare,
care se pierd,
în stolurile Zidurilor ce ne despart,
Orizonturile Sentimentelor,
de Amintirile Viitorului,
în valurile cărora,
am fi vrut să ne înecăm,
Iluziile Vieții și Morții,
lăsându-le onoarea de a fi înhumate,
în țărâna Întrupărilor acestei Lumi.

57) Anii grei și apăsători ai Întrupării

Nori de Remușcări,
atârnați de Singurătate,
pe harta Cerului Viselor noastre,

pe care le-am înodat,
de capătul Orizonturilor unor Priviri,
din ce în ce mai reci și descompuse,
ale Timpului,
care nu a mai vrut să ne recunoască,
nici una dintre Clipele sale,
ca fiind împreună cu noi,
fiind obligați să ne despărțim,
de Anii grei și apăsători,
ai Întrupării în Țărâna Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței.

58) Vânduți Absolutului Morții

Fiecare treaptă,
urcată pe treptele Destinului,
este o cădere în Golul inert,
al Non-Sensului Existenței,
care ne macină Eternitatea,
prin Iluzia Timpului,
a cărui trecere,
ne crează impresia că suntem liberi,
să alergăm,
pe culmile Fericirii,
fără să realizăm că suntem vânduți,
Absolutului Morții,
indiferent de Calea,

pe care o vom alege,
prin itinerariile Cuvintelor acestei Lumi.

59) Când nu eram nici măcar în Idee

Cătă forță,
pot să nască Amintirile Viitorului,
în Focul Sacru al Iubirii,
ale cărui flăcări de Vise,
ne incendiază Gândurile,
pe rugurile Jurămintelor Sacre,
ale Eternității,
pe care am respirat-o,
de dinainte de a fi Lumea,
când nu eram nici măcar în Idee,
alături de Creația Dumnezeului străin,
al Păcatelor Originare,
fără de care n-am fi reușit,
să ne întâlnim cu Destinul Suferinței,
hărăzit nouă,
de hazardul Cuvintelor Facerii.

60) Ne urmăresc și acum Sfinții posedați de ură

Căzuți în furtunile Întunericului,
Iluziilor Vieții și Morții,

care tunau cu Imagini distorsionate,
alături de fulgerele Privirilor descompuse,
ale icoanelor Deșertăciunilor,
din ramele cărora,
ne urmăresc și acum,
Sfinții posedați de ură,
împotriva firescului,
atâtor Păcate Originare,
din care am mușca fericiți,
dacă n-am trăi în Infernul Durerii,
creat pentru a hrăni întregul Paradis,
al Dumnezeului indiferent și străin,
de noi înșine.

61) Celor ce facem Dragoste

Rătăcit printre frunzele ruginite ale Clipelor,
care și-au pierdut virginitatea Eternității,
pe cearșafurile Orizonturilor reci și grele,
ale Norilor de Plumb ai Cuvintelor,
care-au început să ningă,
cu petale de Iluzii ale Vieții și Morții,
peste giulgiul de un alb imaculat,
al Simțirilor,
rănindu-l cu petele de sânge,
ale Urmelor de Gene,
îmbibate în Suferințele strămoșilor noștri,

ce-au căzut dinainte de noi,
din Amintirile Viitorului,
când încă Păcatele Originare,
nu erau trimise ca legi absolute,
din Paradisul Dumnezeului,
înstrăinării de noi înșine,
celor ce facem Dragoste.

62) Putea fi înlăturată numai prin Suferința noastră

Ziduri de Foc,
ale Iubirii,
ne înconjoară castelul Eternității,
îmbiindu-ne să le urcăm,
până vom ajunge dincolo de noi,
în Universul,
de dinainte de a fi Non-Sensul Existenței,
cu Iluziile sale meschine și pline de ură,
reflectate,
după chipul și asemănarea,
Dumnezeului străin de noi,
a cărui Singurătate,
putea fi înlăturată,
numai prin Suferința noastră,
atât de meticulos creată.

63) Infernul Zilelor Lumii noastre descompuse

Rochiile Orizonturilor,
imposibil de atins,
prin aglomerația Zodiilor de Cuvinte,
și-au început dansul nupțial,
al Provocărilor aprinse,
de flăcările Viselor,
ce vor să incendieze,
toate Păcatele Originare,
încât jarul acestora,
să-l ardă atât de tare pe Dumnezeu,
în Paradisul său indiferent și lacom,
încât să înțeleagă odată pentru totdeauna,
că Infernul Zilelor,
Lumii noastre descompuse,
în rații de Clipe,
irosite pe Suferințe,
care ne-ar fi aruncate din milă divină,
trebuie lăsat să respire Lumina Divină,
sinceră și plină de Nemurire,
a Iubirii,
Adevărului Absolut.

64) Cum am reușit să ne descătușăm

Rădăcinile de Cer,
ale Ramurilor,
înmuiate-n gustul amar,
al Necuvintelor,
dau suflare,
Gândurilor albe sau negre,
ale Frigului,
de pe buzele Lacrimilor de Dor,
din Râsul isteric al Destinului,
ce nu poate înțelege,
cum am reușit să ne descătușăm,
chiar și pentru o frântură Eternă de Clipă,
din strânsoarea Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-a întrupat,
în țărâna Suferinței,
Amintirile Viitorului.

65) Pe partea câștigătoare

Zarurile măsluite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
au căzut greșit,
în opinia Cruzimii,
pe partea câștigătoare,
dar și dureroasă,

a Destinelor tragice ale Clipelor,
ce-și irosesc Eternitățile pe nimic,
pe când Iluziile Vieții și Morții,
ar fi dorit să nu putem fi izbăviți,
nici măcar de Moarte,
în Infernul plin de ifosele,
Păcatelor Originare,
ale Dumnezeului Nimănui,
care vrea ca întreaga Iubire,
să-i aparțină numai Lui.

66) Nu și-a aflat niciodată Sufletul pereche

N-am fost niciodată nimic mai mult,
decât o Clipă,
reflectată în Oglinda spartă a Norocului,
în Coșmarele căruia,
suntem obligați,
să ne ducem Timpul,
pe brațele Viselor neîmplinite,
culese din rădăcinile Sângelui,
Genelor defecte,
ale Istoriilor,
băute în cănile de pustiu,
de către Destinul,
care nu și-a aflat niciodată Sufletul pereche,
în Iubirea noastră.

67) Liniștea mormântală a Absurdului

Gânduri decolorate,
de mirosurile inodore,
ale Trecutului,
în care vroiam să te întâlnesc Iubire,
printre ramurile de Așteptări,
care-mi băteau în ferestrele Viselor,
zgâriindu-le sticla opacă,
a Privirilor descompuse,
în literele tăioase ale Deșertăciunii,
ce mă obligau să respir,
aerul rece și lipsit de nuanță,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care mi te-au promis,
numai în Paradisul de dincolo de Lume,
unde mi-au spus,
că nu este nici durere sau suspin,
decât liniștea mormântală,
a Absurdului,
propriei noastre Creații.

68) Ce cred că am uitat cu desăvârșire

Potcoave încremenite,
în Urmele înghețate,
ale Viscolelor de Vise,

ce-și mai caută și azi,
Drumurile prăfuite de Stelele Nemuririi,
pe care ne alergau,
Eternitățile Clipelor,
trăgându-ne caleașca Iubirii,
prin zăpada Nemuririi,
din care ne construiam,
Adevăruri Absolute de Cuvinte,
a căror iluminare și fierbințeală,
o mai simțim și azi,
prin Întunericul,
rece și meschin,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ce cred că am uitat cu desăvârșire,
Calea spre Absolutul,
Amintirilor din Viitor.

69) Eternitatea mesianică a Totului Primordial

Tăceri strigate atât de adânc,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
încât până și Zidurile grele și mucegăite,
din trupurile atâtor Clipe descompuse,
de Iluziile Vieții și Morții,
se prăbușesc,

într-o cădere surdă,
pe Timpul,
al cărui contur demonic de Moarte,
dispare încet,
lăsând în urma lui,
Universul mesianic al Stelei Nemuririi,
în al cărei Foc Sacru,
pare că ne-am fi mistuit dintotdeauna,
Eternitatea mesianică,
a Totului Primordial.

70) Întregul eșafodaj al Perfecțiunii Hazardului

Simțăminte de rouă,
se usucă neluate în seamă,
de Iluziile Non-Sensului Existenței,
pe obrajii ridați ai Cuvintelor,
din care Destinul pare că și-a croit,
un castel din cărți de joc,
la Cina cea de Taină a Suferinței,
unde cele care cad primele,
în palmele bătătorite ale Deșertăciunilor,
vor deveni lăcașurile Clipelor,
osândite de Păcatele Originare,
la Singurătate,
iar Lumea noastră,
care a ținut întotdeauna Întâietatea,

în Infernul destinat,
menținerii Paradisului,
unui Dumnezeu,
al Greșelii,
a tras prima o carte,
pe care a scăpat-o peste Destinul nostru,
prăbușind întregul eșafodaj,
al Perfecțiunii Hazardului.

71) Cu oasele albite ale Anilor

Mi-e atât de greu,
să alerg de mine însumi,
cel rătăcit,
printre cadavrele Clipelor descompuse,
prin Icoanele falselor Iubiri,
agățate pe Zidurile sinistre ale Timpului,
care mi se prăbușesc necontenit,
în Sângele atâtor Gene,
ale Strămoșilor Zilelor Iubirii,
uitați până și de Dumnezeul înstrăinării,
care a devenit conștient,
că nu mai poate să-și încălzească Paradisul,
cu oasele albite ale Anilor acestora,
la care mă închin,
pentru a găsi Calea către Amintirile Viitorului.

72) Nu mai avea nimic să ne spună

Zidiți în Ziua Despărțirii,
pe care am atârnat,
o Icoană de Uitare,
crezând că vom reveni,
la noi înșine,
prin gerul insuportabil,
al Tăcerilor,
căzute pe filele Calendarului,
unui Frig,
unde și-au luxat gleznele Cuvintele,
într-atât încât,
nici unul dintre acestea,
nu mai avea nimic să ne spună,
în afară de Durere.

73) Al cărei Răsărit îl văd pentru prima oară

Ninge-mă cu fulgii Dorului tău,
Iubire,
să pot aluneca,
peste Nemărginirea Simțămintelor tale,
până când,
întregul Univers al Regăsirii,

Amintirilor din Viitor,
să devină atât de mic,
încât să-l pot purta,
în Inima de Cer a Viselor,
din Steaua Nemuririi noastre,
al cărei Răsărit,
îl văd pentru prima oară,
printre ierburile Zilelor ofilite,
ale Cimitirelor de Iluzii.

74) Au crezut în salvarea lor

Reproșuri abătute,
prin târgurile Viciilor,
tocmai în ziua de leafă,
a Compromisurilor,
care și-au câștigat respectul de sine,
pe fețele descompuse,
ale Stelelor alcoolice,
ale Viselor,
care mai cad și azi,
prin șanțurile Iluziilor Vieții și Morții,
ucigând Speranțele Zodiilor,
care au crezut în salvarea lor.

75) Zarurile inconștiente

Resturi de Adevăruri,
zac aruncate,
prin ridurile frunților unor Zile,
uitate până și de propriile morminte,
de Tăceri,
care le străjuiesc Destinele,
împotmolite,
în țărâna Întrupării,
Suferințelor,
prin Clipele care i-au mai rămas Timpului,
de irosit,
la zarurile inconștiente,
ale unui Dumnezeu,
iresponsabil și cinic,
care s-a dovedit a fi,
al Nimănui.

76) Câte Deșertăciuni mai am de ispășit?

Iartă-mă Foc Sacru al Fericirii,
fiindcă nu am știut niciodată,
unde te pot întâlni,
cu adevărat,

atunci când vroiam să luminez,
Calea Eternității Clipei,
cu Lumina Ta Divină,
de Tot Primordial,
din care aș fi dorit,
să-mi aprind Visele Nemuririi,
cu flăcările Iubirii tale,
de Adevăr Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Nesfârșirii,
pierdut prin Universul Ființei mele,
la a cărui adresă,
încă nu am reușit,
să bat niciodată,
pentru a-mi întâlni Predestinarea,
ca să o întreb,
câte Deșertăciuni mai am de ispășit,
până când mă voi salva prin Moarte?

77) Cred că putem să ne izbăvim

Râsete isterice,
descompun trupurile Zidurilor demonice,
ale Zilelor Singurătății,
în cioburi de înțelesuri,
atât de tăioase,
încât ni se înfig adânc,

în rănile deschise ale Cuvintelor,
care sângerează valuri de Vise rătăcitoare,
prin pansamentele puse cu grijă,
de Iluziile Vieții și Morții,
care încă mai cred,
că putem să ne izbăvim,
prin alungarea Păcatelor Originare,
din Amintirile Viitorului nostru.

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și

aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile

existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se

aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii

contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înțelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? " Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei" ca „joc de noroc", însoţită de „Speranţă", niciodată lăsată în voia „liberului arbitru", care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

SORIN CERIN
- ÎNȚELESUL IUBIRII
-Poeme filosofice-

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină", din care, plecată, fiinţa căzută în „neant", mai are șansa de a fi sortită „Eternităţii". Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire", „Dumnezeu", „Biserică", „Absurd", „Clipă şi Eternitate", „Tăcere" şi „Moarte", poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu

Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O

apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986